

JESSICA GOODMAN

Vertaald door Elise Kuip

Voor Maxwell,
die het allemaal mogelijk maakt.

NA HET BAL

Het Legacy-bal was nog nooit geëindigd met een moord – dat spreekt voor zich. De eindexamenleerlingen van de elitescholen in New York besloten de avond gewoonlijk met een zonsopkomst op een overdadige afterparty. Met een feest dat doorging tot de volgende ochtend in een villa in Bronxville. Met een kampvuur op het strand van een uitgestrekt landgoed in Southampton. Met een door stroboscooplampen verlichte rave in een loft in Ridgewood. Dit jaar zou een stoet SUV's de genomineerden naar iemands landhuis in de Hudson Valley brengen.

Maar dat gaat nu natuurlijk niet meer gebeuren, vanwege dat lijk en zo.

Bernie Kaplan staat op de hoek van Sixty-First Street. Ze draagt tien centimeter hoge glitterstiletto's en een baljurk van groene tule en Skyler Hawkins' smokingjasje hangt over haar schouders, al is het warm voor september. Als je goed kijkt, kun je zien dat ze haar best doet om niet te rillen. Een briesje speelt met haar druppelvormige diamanten oorbellen. De sirenes van de politiewagens loeien en Bernie kijkt naar haar handen, haar lichtroze nagels, die zijn bedekt met bloedspetters en viezigheid. Haar felrode haar is verwilderd en uit model geraakt. Normaal gesproken fluistert haar moeder dat ze de losse plukjes achter haar oren moet stoppen voordat iemand haar zo kan fotograferen, maar Esther Kaplan is er niet, dus Bernie laat haar haar doen wat het wil.

Haar blik glijdt naar de stoep, waar de andere aanwezigen van het Legacy-bal de straat op komen om te zien wat er aan de hand is. Ze wou dat

Tori bij haar was. Een week geleden was die meid nog volkomen oninteressant geweest. Een eindexamenleerling uit Queens met een studiebeurs, die zich al drie jaar op de achtergrond hield. Maar ondertussen is duidelijk dat alle Legacies haar hebben onderschat.

Bernie doet haar mond open, alsof ze iets wil zeggen, maar doet hem dan snel weer dicht als het gefluister om haar heen aanzwelt tot een verhit en opgewonden gekwetter. Er klinken verbaasde en verraste kreetjes als de politie een brancard uit de zijingang van de Legacy Club rijdt, weg van het Bal. Op de brancard ligt het lichaam, dat is bedekt met een wit laken. Een silhouet van levenloze vingers, benen, armen. De ambulancebroeders duwen het lijk een ambulance in en doen de deur dicht. De wagen scheurt er in noordelijke richting vandoor.

Het tumult wordt luider. Mensen gillen en snikken, overstemmen de kerkende geluiden uit de walkietalkies. Bernie hunkert naar Isobel, naar wat ze zijn kwijtgeraakt. Hunkert naar Skyler. Naar waar hij voor stond.

Maar ze heeft geen tijd om nu aan hen te denken. Want er zijn vragen. Ontelbare vragen. En niemand lijkt de antwoorden te hebben.

Het enige wat iedereen nu de klok middernacht slaat zeker weet, is dat er een lid van een van New Yorks oudste, exclusiefste clubs is overleden – en dat Bernie Kaplan bloed aan haar handen heeft.

VIER DAGEN VOOR HET BAL

BERNIE

‘GEK HÈ, OM AL DEZE VREEMDE LEERLINGEN HIER TE zien, op ónze school?’ vraagt Isobel op een opgewekt toontje. ‘Op Excelsior Prep?’

We zijn in onze middelbare school en staan voor de ingang van de kantine, al is ‘kantine’ niet echt het goede woord voor deze ruimte met haar torenhoge marmeren entree en ronde eikenhouten twaalfpersoonstafels die speciaal voor de school zijn gemaakt. ‘Eetzaal’ zou toepasselijker zijn, al heeft *Architectural Digest* deze ruimte ooit ‘de mooiste plek om te eten in heel New York’ genoemd. Aan de andere kant van het atrium heb je vanuit de wandhoge ramen uitzicht op de lagergelegen lacrossevelden, waarvan het recent gemaaid gras op elk veld precies even lang is.

Door de ramen aan de westzijde kun je de torentjes van de onderbouw, die aan de andere kant van de campus ligt, door de boomgaard heen zien piepen en de treurwilgen en hoge appelbomen heen en weer zien wiegen. Rector Helfrich vertelt graag dat de campus van Excelsior, een uitgestrekt terrein ten noorden van Manhattan, in de Bronx, qua oppervlak een vijfde van Central Park is – en net zo mooi.

Als ik mijn ogen sluit, zou ik zó die deur uit kunnen wandelen en overal naartoe kunnen lopen zonder te struikelen, te vallen of ergens tegenaan

te stoten. Het eindexamenjaar begint al over een paar weken en zelfs vandaag, nu de lessen nog niet zijn begonnen, voelt hier zijn als thuiskomen.

Toch voel ik een gespannen knoop in mijn maag. Isobel en ik schuifelen met de rij mee naar voren en ik kijk over mijn schouder naar de andere genomineerde eindexamenleerlingen uit onze scholengemeenschap. Alle leerlingen dragen hun beste lunchoutfit, staan keurig rechtop en glimlachen opgewekt. Skyler staat achter in de rij met Lee, Isobels vriendje; ze waren laat en ik vertikte het om op hen te wachten. De andere genomineerde van Excelsior die we kennen, Kendall Kirk, voert bij de dranktafel een verhitte discussie met de debatkampioen van de quakerschool, Manhattan Friends. We horen met z'n zessen te zijn, maar niemand weet wie de laatste genomineerde van onze school is. Nog niet. Ik laat mijn knokkels knakken en duw een verdwaalde haarlok achter mijn oor. Ik herinner mezelf eraan dat ik de juiste kleren aanheb, me op de juiste manier gedraag. Dit gaat een fantastische week worden. Dat kan niet anders. En toch wil mijn onbehaaglijke gevoel maar niet verdwijnen.

‘Het zijn geen vreemden,’ fluister ik, en ik leun naar Isobel toe zodat geen van de leerlingen voor of achter ons me kan horen. ‘Eind deze week in elk geval niet meer.’

Isobel knikt en denkt hier even over na. Als ik me iets minder gespannen had gevoeld had ik haar er misschien aan herinnerd dat ze niet zo snibbig moet doen – haar favoriete verdedigingsmechanisme sinds ik haar in groep zeven leerde kennen. Volgens mam beginnen de eerste indrukken immers nú, en eindigen ze soms pas bij de laatste donatie tijdens het Legacy-bal, dat al over vier dagen plaatsvindt. Als je wilt winnen – en dat willen we allemaal – moet je een goede start maken, zelfs bij je medeleerlingen. Je weet nooit wiens ouders, tantes of familievrienden al lid zijn van de Club, of hoe diep hun zakken zijn.

En trouwens, de meeste genomineerden kennen we al ons hele leven; dat zijn eindexamenleerlingen van de andere scholen uit onze

scholengemeenschap tegen wie we hebben gestreden op het hockeyveld of bij de Model United Nations. We zijn maar met zesendertig – zes uitverkorenen van alle zes de zusterscholen – en de ene helft zie ik in de zomervakantie in de Hamptons en de andere helft herken ik van Skylers feestjes.

En de paar ónbekenden leren we vast verdomd snel kennen. Als we slim zijn, houden we hen de rest van ons leven te vriend. Tenminste, als ik mam mag geloven. De uitverkorenen voor de Legacy Club worden onze kamergenoten op de universiteit, onze echtgenoten, zakenpartners, investeerders. Het zijn onze bondgenoten, niet alleen in de elitekringen van New York, maar ook in onze lange, legendarische toekomst, die pas net is begonnen.

‘Zo heb ik Lulu Hawkins ontmoet, onthou dat goed,’ zegt mam graag terwijl ze Skylers moeder zachtjes in haar ribben port. De leerling die de beste presentatie geeft stoomt direct door naar de hoogste regionen van de club en krijgt niet alleen een plek in de commissie die toekomstige genomineerden mag voordragen, maar ook een geldprijs. Niet dat iemand dat geld interessant vindt – daar zit niemand hier om verlegen. Volgens mam is het traditie dat de winnaar de prijs aan het studiebeursprogramma van de Club doneert. Maar winnen is een eer. Een teken dat je tot de elite van de elite behoort. En daar wil ik bij horen.

Isobel lijkt nog iets te willen zeggen, maar de rij gaat snel en voor ze een sarcastische opmerking kan maken pak ik haar bij haar elleboog. ‘Kom,’ zeg ik. ‘We zijn aan de beurt.’

Ik leid Isobel naar een aanmeldingstafel voor de Wall of Fame, een vijf meter hoge stenen plaat waar de namen van Excelsiors eerbiedwaardigste alumni in gegraveerd staan. Onder hen bevinden zich een rechter van het Hooggerechtshof, twee Oscarwinnaars, drie politici die al jarenlang tot het Huis van Afgevaardigden behoren, een toneelschrijver met een Pulitzer, een beroemde chef-kok en meer start-upondernemers en bankdirecteuren dan ik zou kunnen tellen. Als klein meisje heb ik mijn moeder een

keer gevraagd waarom háár naam er niet op stond. Ze zei dat dat kwam omdat de beste moeder ter wereld zijn niet gold als een prestatie, zelfs al was het de belangrijkste baan die er bestond.

Op een dag zal mijn naam op die muur staan. Het liefst omdat ik een beroemd politicus ben. Of een senator. Of misschien zelfs de burgemeester van New York. Al heeft Isobel als ik eerlijk ben meer kans om erop te komen, aangezien zij al onderdeel is geweest van een groepstentoonstelling in het Brooklyn Museum met werk van jonge kunstenaars uit de stad. Die week heeft ze vier houtskooltekeningen verkocht. Aan vier kopers die ze niet kende. Zelfs mam was onder de indruk.

Als ik naar de tafel kijk zie ik Jeanine Shalcross zitten, die glimlacht zodra ze me herkent als de dochter van Esther Kaplan. En daar is ze niet de enige in; door onze rondingen en ons lange, rossige haar zouden we praktisch een tweeling kunnen zijn.

‘Bernadette Kaplan,’ zegt ze. ‘Wat fijn om je te zien! Je krijgt de groeten van Shani. Die is net vertrokken naar Cornell, weet je. Deze week had ze haar eerste colleges. Dankzij Excelsior is ze in elk geval goed voorbereid op de zware studielast.’ De mond van mevrouw Shalcross wordt breder, overenthousiast, en ik negeer de tinteling die langs mijn ruggengraat omhoogkruipt.

‘Hallo, mevrouw Shalcross,’ zeg ik, en ik steek mijn hand naar haar uit. Haar ogen schieten naar mijn perfecte roze manicure, de smaragd om mijn middelvinger, en ze schudt me stevig de hand. Mam zegt altijd dat Jeanine al toen ze jaren geleden op Excelsior bij elkaar in de klas zaten een echte meeloper was. Maar ze gingen naar dezelfde universiteit, waren lid van dezelfde studentenclub en verhuisden tegelijkertijd weer naar de Upper East Side, dus ze is al eeuwen een vast onderdeel van mams sociale leven.

‘Wat leuk om u weer eens te zien. Mijn moeder zei dat Shani vorig jaar een geweldige presentatie heeft gegeven.’

Als ik me niet vergis, zei mam ook dat Jeanine Shalcross nul ruggengraat heeft en nog in een couturejurk midden op Fifth Avenue zou gaan liggen als ze het haar vroeg.

Mevrouw Shalcross begint te stralen van trots. ‘O ja, ze heeft niet gewonnen, uiteraard, maar ze heeft het goed gedaan. Maar in de tijd dat je moeder en ik eindexamenleerling waren was háár presentatie natuurlijk legendarisch. Zij won met overmacht.’ Ze bladert in de bak met naamkaartjes voor haar en geeft me het mijne. ‘Ze improviseerde. Bedacht haar hele verhaal ter plekke. Dat zei ze in elk geval. Maar dat is typisch Esther. Een ongeleid projectiel, maar uiteindelijk treft ze altijd doel.’ Ze is even stil en tuit haar lippen, alsof ze dat niet hardop had willen zeggen.

Ik glimlach beleefd en kijk naar het kaartje, waarop iemand in schuin-schrift mijn naam heeft geschreven. Ik heb al tientallen keren gehoord hoe mijn moeder het podium op was gegaan en een charmante, hilarische toespraak uit haar mouw had geschud. Volgens Skylers moeder had ze een staande ovatie gekregen.

‘Jullie staan vast te popelen,’ zegt mevrouw Shalcross, die een ander onderwerp aansnijdt. ‘Eindelijk is het jullie beurt om deel te nemen aan een van de meest illustere tradities van de stad.’ Zuchtend kijkt ze langs ons heen en even vraag ik me af of ze aan haar eigen Legacy-bal denkt. Waarschijnlijk was dat de mooiste avond van haar leven, zelfs al won ze niet.

Volgens mam was het in elk geval de mooiste avond van háár leven – en wordt het ook de mooiste avond van mijn leven. Ze heeft zelfs beloofd dat ik mijn oma’s geliefde ketting mag dragen, een erfstuk dat al sinds onze familie vanwege de pogroms uit Rusland vluchtte in ons bezit is – en dat het evenement meer nog dan mijn bat mitswa mijn volwassenheid zal inluiden. En zeventien jaar lang heb ik haar geloofd.

Isobel schraapt haar keel. ‘Isobel Rothcroft,’ zegt ze, kijkend naar de stapel kaartjes. Mevrouw Shalcross neemt Isobel eens goed in zich op,

haar donkere, rechte bobkapsel en zijden jumpsuit met v-hals. Dat is een vintage Halston die ze uit haar moeders voortreffelijke kledingcollectie heeft geplukt, maar toch had ik haar moeten waarschuwen dat hij voor de Legacy-leden net iets te opvallend – net iets te Brooklyn – zou zijn. Niet dat ze dan iets anders zou hebben aantrokken. Ik strijk mijn eigen jurk glad, een mouwloos A-lijn matrozenjurkje dat mijn moeder vorige week heeft laten stomen, en ga iets meer rechtop staan in mijn espadrilles.

‘Ik hoop dat je moeder zich alweer wat beter voelt,’ zegt mevrouw Shalcross, die naar voren leunt. ‘Gisteren mailde ze me dat ze een nare verkoudheid heeft en dat ze vandaag niet zou kunnen komen. Dat was me nogal een schok, eerlijk gezegd. Ze moet wel heel ziek zijn om de welkomstlunch over te slaan, zeker dit jaar, nu jij genomineerd bent.’

Ik voel mijn wangen branden en ik bijt op mijn tong om niet tegen haar uit te vallen.

Achter me schraapt een meisje van Tucker Country Day haar keel, dus ik haal lichtjes mijn schouders op naar mevrouw Shalcross, excuseer me en maak ruimte voor de andere leerlingen.

‘Wat een onbeschofte opmerking,’ mompelt Isobel. ‘Kan je moeder niet gewoon een keer ziek zijn?’ Ze rolt met haar ogen en ik steek mijn arm door de hare, dankbaar dat zij het lef heeft om te zeggen wat ik denk.

Isobel en ik lopen verder de kantine in, die is getransformeerd tot een soort lunchroom. Op elke tafel staan vierkante bloemstukken en elke plek is gedekt met een rond, gouden onderbord, een porseleinen bord, drie verschillende vorken en een menukaartje waarop in kalligrafieletters de naam van een van de genodigden staat geschreven.

Isobel grist een glas ijsthee van een langskomend dienblad. ‘Ik wou dat ze iets sterkers hadden,’ zegt ze. Ze zuigt aan een metalen rietje en prikt er dan mee in een muntblaadje dat in het glas zit.

Ik kijk om me heen naar de anderen, die zo keurig mogelijk proberen

over te komen, en besef dat ik het absoluut niet met haar eens ben. Als er alcohol zou zijn zou ik mezelf beslist op de een of andere manier voor schut zetten. Dan zou ik een naam verhaspelen of struikelen vanwege mijn hakken. Daarom drink ik liever niet te veel, of drink ik liever überhaupt niet. Vanwege dat controleverlies. Dat is niks voor mij. Ik weet liever precies wat er te gebeuren staat, zodat ik er klaar voor ben. Zodat ik voorbereid ben.

Maar Isobel? Die denkt daar heel anders over.

Is kijkt me aan en trekt een pruillip. ‘Het is allemaal zo... formeel.’

Een ober loopt voorbij met een zilveren dienblad vol spiesjes met gepocheerde garnalen en kleine bakjes helderrode saus. Mam zegt altijd dat garnalencocktails betekenen dat de organisatoren niets extra's wilden betalen voor oesters; dat heeft ze afgelopen zomer tientallen keren tegen de andere bestuursleden gezegd bij hun discussies over het lunchmenu. Toen haar voorstel te weinig stemmen kreeg was ze woest en noemde deze hele week platvloers.

‘We zijn op een evenement van de Legacy Club. Natuurlijk is het een stijve bedoening.’ Om ons heen geven leerlingen hun beste toekomstige zakenlui-imitatie; ze spelen met hun das, voeren luchtige gesprekjes met vreemden en glimlachen hun witte tanden bloot. Ik probeer me mijn moeders commentaar voor te stellen als ze hier zou zijn, hoe ze tegen me zou zeggen dat ik rechtop moest staan en in één adem door Jeanines jurk belachelijk zou maken.

‘Maar hoe gaat het écht met je moeder?’ vraagt Isobel, die haar blik door de ruimte laat glijden. ‘Vorige week zei ze nog dat ze deze week alleen een activiteit zou missen als er een kernoorlog uitbrak.’

‘Ze is megabesmettelijk,’ zeg ik. ‘Ze wil niemand aansteken voor de grote avond. Ontzettend balen.’ De leugen rolt soepel van mijn tong, heet en snel. Isobel heeft het altijd door als ik lieg – bijvoorbeeld toen ik zei dat ik migraine had maar eigenlijk gewoon niet naar een zuipfeestje wilde of

toen ik vorig jaar op het schoolfeest zei dat ik vijf tequilashotjes had gehad en helemaal naar de klote was maar eigenlijk geen druppel had gedronken. Nu is ze zo afgeleid dat ik hoop dat ze het niet doorheeft.

Ze draait zich naar me om en kijkt bezorgd. ‘Is alles oké?’

Helaas.

‘Tuurlijk.’ Ik gooi mijn haar over mijn schouder en laat mijn blik door de ruimte glijden tot ik Skyler zie, die ergens in een hoek met Lee staat te lachen. Ik moet zo snel mogelijk bij Isobel vandaan zien te komen, anders vermoedt ze straks nog dat er iets aan de hand is en ik wil niet nog meer tegen haar liegen. Het zijn lastige maanden voor ons geweest, na die enorme ruzie op Shelter Island begin deze zomer. We hebben er allebei alles aan gedaan om onze band te herstellen, en dat ga ik niet laten verpesten door de vraag waar mijn moeder uithangt.

Ik knik naar haar kaartje. ‘Aan welke tafel zit jij?’

Ze kijkt. ‘Vier.’

Ik kijk naar mijn eigen kaartje en voel me enigszins opgelucht. ‘Ik aan één. We kunnen maar beter gaan zitten.’

Isobel kijkt me sceptisch aan, maar knikt dan. ‘Stuur je me straks een berichtje voor een gezamenlijke plaspauze?’

‘Mm-hm,’ zeg ik, maar ik ben al onderweg naar mijn tafel, die voor in de ruimte staat en waar een aantal leerlingen van andere scholen al op hun plek zitten. Terwijl de andere genomineerden hun stoel zoeken kletsen we wat en nippen van ons wijnglas met ijswater, plukken aan het brood uit het mandje voor ons bord. Ik zie twee leerlingen van Manhattan Friends naar me kijken; hun ogen blijven net iets te lang op mij, mijn jurk, mijn haar hangen.

Daar zou ik ondertussen aan gewend moeten zijn. Die nieuwsgierige blikken horen er nou eenmaal bij als je Bernie Kaplan bent, dochter van juridisch superster/expert-in-elke-talkshow Rafe Kaplan en Esther Kaplan, een van New Yorks prominentste en meest veelbesproken socialites.

Zodra ze merken dat ik naar ze kijk wenden ze hun blik af. Ik zet een glimlach op, maar onder tafel knijp ik in het dikke witte servet. En dat allemaal omdat ik het geheim dat aan me knaagt en trekt maar niet van me af kan zetten: het feit dat mam gisteravond zonder ook maar een woord te zeggen is verdwenen.

Toen ik rond middernacht naar haar kamer sloop om tegen haar aan te kruipen, zoals ik wel vaker doe als ik niet kan slapen, vond ik het vreemd dat ze niet in bed lag. Ze was niet in haar kamer en ik wilde niet bij pap aankloppen, al brandde het licht in zijn kamer nog. Misschien was ze op de Legacy Club om een paar allerlaatste details te bespreken met mensen zoals mevrouw Shalcross.

Maar toen ze vanochtend nog steeds niet thuis was, wist ik zeker dat het fout zat. Goed fout.

Mijn moeder is het soort ouder dat zich elk jaar opgeeft als klassenmoeder, voorzitter is van de ouderraad en de helft van de docenten aanspreekt met hun bijnaam. Ze stuurt me vijfenveertig keer per dag een grappig berichtje over de toeristen in Central Park of de knappe nieuwe barista van ons favoriete koffietentje. We delen onze kleding, sieraden en tassen, grote schalen popcorn met boter op de bank en memes over realityseries. Ze gaat wel vaker onverwachts op reis, maar als ze weg is houden we altijd contact. Het is niet alleen ongewoon om vierentwintig uur lang niets van haar te horen; dat is ondenkbaar. Zeker vijf dagen voor mijn Legacy-bal, dat ze al sinds vorig jaar september aan het plannen is en waar ze al over praat sinds ik in de kleuterklas zat.

Het enige wat ze ooit voor me geheim heeft gehouden is wie ze dit jaar heeft genomineerd; op zangerige toon had ze gezegd dat ik dat samen met alle andere leerlingen op de avond voor het Bal zou horen.

Toen ik pap vanochtend in zijn gelambriseerde thuishkantoor in vertrouwen nam en zei dat ik dacht dat haar misschien iets was overkomen, snoof hij en wuifde met zijn hand. Toen concentreerde hij zich weer op de

laptop op zijn stabureau. ‘Maak je maar geen zorgen. Er is niets met haar aan de hand.’

Hij heeft vast gelijk. Dat kan bijna niet anders.

Terwijl ik een reepje focaccia in kleine stukjes scheur krijg ik een wee gevoel in mijn maag omdat alles op het punt staat te veranderen. Mam zegt altijd dat het Legacy-bal dé plek is waar de uitverkorenen volwassenen worden. Waar onze levens, onze kansen beginnen. En dat ik geluk heb dat zij mijn moeder is, want zo hoef ik niet bang te zijn dat ik het allemaal alleen moet doen.

De clutch op mijn schoot begint te trillen en terwijl ik mijn telefoon eruit haal gaat mijn hart wanhopig tekeer. Als ik mijn moeders naam op het scherm zie staan adem ik opgelucht uit.

Sorry dat ik de lunch moet missen, maar wees maar niet bang, lieverd. Ik ben binnen de kortste keren terug. Eet een oester voor me! Ha, je bent vast blij dat we niet voor de garnalen hebben gekozen! xo mam.

Het weeë gevoel verdwijnt en ik besef dat pap gelijk had. Waarschijnlijk heeft mam zichzelf gewoon getraakteerd op een dagje sauna voor het Bal, of is ze op een van haar solotripjes in de Hamptons. Ze blijft niet voor altijd weg. Er is niets met haar aan de hand.

Maar als ik haar berichtje herlees frons ik. Ze kende het menu – dat had ze tot in de kleinste details met Jeanine besproken, en ze had geklaagd over het feit dat ze de oesteroorlog had verloren. Dit kan ze niet hebben geschreven.

Maar als dit berichtje niet van haar is... van wie is het dan?